

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska

w sprawie z powództwa Banku w R.
przeciwko Z. P., M. K., B. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 16 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 5 kwietnia 2022 r., sygn. akt I ACa 1670/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 2 700 zł
(dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 kwietnia 2022 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił apelację powoda Banku w R. od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z 5 października 2021 r w sprawie o zapłatę przeciwko Z. P., M. K. i B. K..

Powód wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył wyrok Sądu drugiej instancji w całości oraz domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi pozwani wnieśli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie od powoda na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano istotne zagadnienie prawne polegające na rozstrzygnięciu: „Czy przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego pozwalają sądom powszechnym na podział rozpoznawanych przez nie spraw, których przedmiotem jest dochodzona przez banki zapłata z tytułu niezwrócenia kwoty wykorzystanego kredytu lub kwoty wykorzystanej pożyczki na sprawy „klasyczne”

przeciwko kredytobiorcom lub pożyczkobiorcom, z którymi banki zawarły umowę kredytu lub pożyczki i sprawy odmienne od „klasycznych” przeciwko pozwanym spadkobiercom kredytobiorców lub pożyczkobiorców i czy taki podział, w przypadku sprawy przeciwko pozwanym spadkobiercom kredytobiorców lub pożyczkobiorców, powoduje zmianę rozkładu ciężaru dowodów polegającą na obciążeniu powoda, a nie pozwanych obowiązkiem udowodnienia zwrotu całości lub części kwoty wykorzystanego kredytu lub kwoty wykorzystanej pożyczki”.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (por. postanowienia SN: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05, i z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Skarga kasacyjna nie spełnia powyższych kryteriów. Skarżący nie skonkretyzował przepisu prawa, na gruncie którego formułuje istotne zagadnienie prawne, ograniczając się do pojemnej formuły „przepisów postępowania cywilnego”. Należy także podkreślić, że Sąd Apelacyjny nie operował rozróżnieniem spraw „klasycznych” i „nieklasycznych” przeciwko pozwanym dłużnikom. Zważywszy, że skarga kasacyjna przysługuje od orzeczeń sądów drugiej instancji, argumentacja powołana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może odnieść skutku.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

